

ธรรมะ: บุญพลึง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญพลึง จ.กาญจนบุรี

1 9 ๒ ๓ ๔ ๕ ๖

บทที่ 16 เรื่อง ฝรั่งถาม...ฉันตอบ ภาค 2 ตอนที่ 6
ขำมดเล็กๆ กับสัตว์ใหญ่ๆ อย่างไหนซัวกว่ากัน

www.boonyapalung.com

บทที่ 16 เรื่อง ฝรั่งถาม...ฉันตอบ ภาค 2 ตอนที่ 5 ขำมดเล็กๆ กับสัตว์ใหญ่ๆ อย่างไหนซวกว่ากัน

ฝรั่ง : มดมาจากไหนไม่รู้ เวลาไอนั่งทำสมาธิ มันเดินขึ้นมาใต้ ไอบีต่ายไปหลายตัว อย่างนี้ไอบาบหรือเปล่า

พระอาจารย์ : บาบไอบาบอยู่ที่เจตนา มดมันเดินของมันไปเรื่อย มันไม่ได้แยกแยะว่านี่คือคนหรือหมา มันก็แค่เดินหาอาหารไปเรื่อยๆ แก่ปัดมันออกก็สิ้นเรื่อง

ฝรั่ง : ปัดออกแล้ว แต่โดนมันตายทุกที จึงอยากรู้ว่าจะบาบไหม

พระอาจารย์ : แก่ปัดโดยตั้งใจให้มันบี้แบน ตายๆ ไปซะ หรือตั้งใจแค่ปัดให้มันพันตัว แก่ต้องตอบมาอย่างจริงจัง

ฝรั่ง : ตั้งใจให้มันบี้แบนครึ่งหนึ่ง ปัดไล่ออกไปครึ่งหนึ่ง

พระอาจารย์ : จิตแค่ครึ่งหรือเสี้ยวเดียว มันก็คือจงใจทั้งนั้น แก่บาบหนัก จีบ

ฝรั่ง : ก็มันมารบกวนนี่ จะเป็นบาบหนักได้อย่างไร

พระอาจารย์ : บอกแล้วไง ว่ามันไม่ได้เจตนามารบกวนแก แต่แกมีเจตนาขำมัน การกระทำจะดี จะชั่ว ล้วนเกิดจากเจตนา หากไม่เจตนา ก็ไม่มีความชั่ว อันนี้เป็นด้านจิตใจ ส่วนทางด้านกาย เมื่อแกทำมดตายโดยเจตนา ผลกรรมอันเกิดจากการพรากชีวิตผู้อื่น อาจทำให้แกเจ็บป่วย กำลังชีวิตสั้นลง

แกทำกรรมทางกาย มันก็ให้ผลทางกาย ทำทางคำพูด ทำทาง แก่ก็ได้รับผลทางคำพูด เช่น อาจโดนคนอื่นด่าหรือนินทา หากคิดเจตนาทางใจ แก่ก็ต้องรับผลกรรมรวมหมด ทั้งทางกาย ทางวาจา และทุกขใจ ศาสดาฉันชี้แนะมาอย่างนี้ ย่อยๆ พอรู้เรื่องไหม

ฝรั่ง : เออ...น่าศึกษามาก แล้วเราจะรู้ได้ไง ว่ามันจะจริงตามขำมดที่ว่า

พระอาจารย์ : แก่ก็ต้องลองตาย.. นี้มีด.. จิ้มพุงแก่เข้าไปซีก 2 จี๊ก แล้วรีบตายๆ ไปซะ

ฝรั่ง : เอ๊ย... ซ้ำมติดนี้ คิดอะไรบ้าง โอ๊ยไม่อยากตาย แค่อถามดู แล้วมันไม่มีวิธีอื่น ที่จะรู้โดยวิธีง่ายๆ เลยรึ

พระอาจารย์ : แกก็ต้องใช้ปัญญาคิดใคร่ครวญ ใช้เหตุใช้ผล ใช้กำลังศรัทธาและปัญญาควบคู่กันไป

ฝรั่ง : โอจะรับรู้และเรียนรู้สิ่งนี้ จากที่ไหน

พระอาจารย์ : ในพุทธศาสนา แกเข้าไปเรียนรู้และศึกษาได้ โดยที่แกไม่ต้องเอาตัวของแกเข้ามานับถือพุทธ แกเป็นของแกอย่างนี้แหละ แค่มิศรัทธาเล็กน้อยก็พอ แล้วใช้ปัญญาคิดตามให้ถูกให้ตรงตามคำชี้แนะจากผู้รู้จริง

ฝรั่ง : โอศึกษามาแล้ว ไม่เห็นจะรู้เรื่องเลย แล้วใครล่ะ จะเป็นผู้รู้จริง

พระอาจารย์ : นั้นมันศึกษาจากผู้ลอกแบบของจริงมา ผู้เขียนตำราอาจไม่เคยปฏิบัติให้มันรู้จริง และรู้จริงก็ไม่ได้ เพราะส่วนใหญ่ภาษาในตำรา มันเป็นการทำอารมณ์จากผลของพระอรหันต์ ไม่ใช่อารมณ์ของปุถุชน แกเป็นปุถุชน เป็นผู้มี ความอยากอยู่อย่างหนาแน่น แกฝึกให้ตายไปอีกล้านปี แกก็ไม่รู้เรื่อง ไปไม่ถึงอารมณ์อย่างในตำรา เพราะไอ้คนเขียนส่วนใหญ่ก็เป็นคนธรรมดา ได้รับการถ่ายทอดต่อๆ กันมา ย่อมนำเอาความนึกคิดของตัวเองพอกพูนเข้าไปให้มันหนาขึ้น เหมือนเด็กอนุบาลข้ามโด่งไปเรียนปริญญา

จ๊ีบ แกคิดว่า คนโง่ๆ อยู่อันดับท้ายๆ เลวร้ายที่สุดในระดับปริญญา กับคนฉลาด เก่งสุดๆ อันดับหัวแถวของระดับอนุบาล ใครเก่งกว่ากัน

ฝรั่ง : โง่ๆ ระดับปริญญาสิ เก่งกว่า

พระอาจารย์ : แล้วแกโง่อยู่ระดับปริญญา หรือ ฉลาดสุดๆ อยู่ในอนุบาล

ฝรั่ง : อยู่ต่อหน้าคนโง่ๆ ระดับปริญญาอย่างซ้ำมติด โอ้ก็คงฉลาดสุดๆ อย่างอนุบาล

พระอาจารย์ : แกดำฉันรึ

ฝรั่ง : พุดจากใจจริง โอเรียนรู้อะไรมาเยอะแยะนี่กว่าแกแล้ว แถมอายุมากขนาดนี้ ยังมาแพ้วแนวคิดอย่างง่ายๆ ที่ซ้ำมติดบอก โอเบบี่ไปเลย อนุบาลจริงๆ

พระอาจารย์ : จ๊ีบ ถ้าแกยอมรับตัวแกเองอย่างนี้ แกเริ่มเป็นผู้ฉลาดพร้อมรับสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ เข้าสู่ใจแกแล้วละ

ฝรั่ง : งั้น มดตัวแค่นี้ ไอตั้งใจบีบหัวให้ละ มันจะบาปเท่าบีบหัวปลาแรด ที่ไอเคยบีบหรือเปล่า

พระอาจารย์ : อย่าว่าแต่ปลาแรดเลย หากแก่เจตนาบีบหัวมันด้วยความแค้น ด้วยความเกลียดชังมัน แก่บาปหนักยิ่งกว่าฆ่าช้างตัวใหญ่ๆ

ฝรั่ง : อ้า...ขนาดนั้นเลยรี ไอไม่เชื่อหรอก มดตัวเล็กนิดเดียว จะมาบาปหนักกว่าฆ่าช้างได้อย่างไร

พระอาจารย์ : นี่ไงละ จีบ เบปีระดับอนุบาลอย่างแกมันคิดกัน เอาขนาดของวัตถุเป็นเกณฑ์ ไม่เข้าใจถึงหลักความเป็นจริงแห่งสสารพลังงาน ดินะที่แกไม่ใช่พระ นี่ถ้าบวชเป็นพระ ฉันทกัฬาพาดหน้าแกไปแล้ว ที่บวชเข้ามาแล้วไม่รู้เรื่องอะไร แล้วค้ำด้วยกำลังใจแบบโง่ๆ อย่างทางโลกเขานิยม

แกฟังฉันทอธิบาย และคิดตามด้วยเหตุและผล นะจ๊ะ มดมันก็หากินตามประสามด มันมีพ่อแม่ มีความห่วงหาพัน มีหิว มีเจ็บ มีป่วย ไม่ต่างอะไรกับช้าง แก่ฆ่ามดด้วยเจตนาจะให้มันตาย มันจะแตกต่างอะไรกับฆ่าคน ไม่ต้องเทียบขนาดไปถึงช้าง คนที่มันคิดฆ่า จะเป็นสัตว์เล็ก สัตว์น้อย ก็คือคนที่ยังมีใจชั่ว ใจบาป ไร้ความเมตตา กรุณา เพราะเห็นว่ามันเป็นสัตว์ตัวเล็กๆ

แกรู้ไหม มันยังมีสัตว์ที่ตัวเล็กยิ่งไปกว่ามดก็มี ซึ่งมันก็เป็นชีวิต แก่ขึ้นเครื่องบิน แก่คงเคยมองลงมาที่ยังพื้นโลก เบื้องล่าง แก่จะเห็นว่า มนุษย์เรานั้นเล็กเสียดยิ่งกว่ามด เป็นเชื้อโรครดๆ นี่เอง ที่อาศัยอยู่บนพื้นผิวโลก ถ้าแกมีกาน้ำร้อนขนาดใหญ่ๆ ราวรดลงไป พวกเชื้อโลกอย่างมนุษย์มันก็ไม่มีเหลือ มันต้องตายเกลี้ยง เพราะแกตัวใหญ่ อยู่สูง และห่างไกลจากผิวโลก มนุษย์หรือสัตว์ก็เลยดูขนาดเล็ก เป็นแค่มดหรือเชื้อโลก

แกมองไม่เห็นมนุษย์เลย เวลาแกอยู่บนเครื่องบินสูงๆ แต่ตัวแกในความเป็นจริง ก็ไม่ได้ใหญ่ไปกว่ามนุษย์ เบื้องล่าง ตรงนั้นแหละจ๊ะ ขนาดรูปร่างมันไม่เกี่ยว มันเกี่ยวที่จิตและความคิด ถ้าคิดชั่วมันก็ชั่ว คิดดี ไม่เบียดเบียนกัน มันก็ดี

ถ้าแกมีสมาธิจิตที่ฝึกดีแล้ว สามารถกำหนดจิตเข้าไปสู่ภวังค์แห่งวิญญานได้ เมื่อแกบีบมด 1 ตัว แก่จะรู้ว่า สสารหรือวิญญานของตัวมดที่แกเห็น มันยิ่งใหญ่อและมีขนาดไม่แตกต่างกับสสารพลังงานวิญญานของชีวิต แก่ มันเป็นตัวเดียวกัน เป็นพลังงาน เป็นอากาศ รวมกระจุกอยู่เป็นก้อนๆ เหมือนกัน และในพลังงานนั้น ก็มี ความทรงจำบันทึกเรื่องราวแต่ก่อนเก่า

เมื่อครั้งเกิดมาเป็นสัตว์ต่างๆ เป็นมนุษย์เผ่าต่างๆ เป็นเปรต เป็นผี เป็นเทวดา และสารพัดสัตว์ ก่อนมาอยู่ในสภาพร่างของมด มันก็เคยเป็นคนมาก่อน แก่จะเชื่อหรือไม่เชื่อ มันก็เรื่องของแก

ศาสดาฉัน พระองค์ท่านทรงชี้แนะว่า แม้แต่แมลงสาบ จิ้งจก ตั๊กแตน ที่มาอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกับเรา พวกเขาล่าเหยื่อ อดีตเคยเป็นญาติ เป็นพ่อ เป็นแม่ ที่เคยห่วงใยเราทั้งสิ้น เพียงแต่ขณะนั้น ท่านทั้งหลายต้องกลับมากำเนิดสิ่งอยู่ในร่างของสัตว์แมลง แต่เพราะกรรมมันให้ผลจึงต้องมาอยู่กันแบบใกล้ชิด เนื่องด้วยมีจิตที่อยากอยู่คู่แลมาแต่ก่อนเก่า บางท่านอาจตายเกิดๆ ไปหลายครั้ง แต่ความทรงจำในจิตซึ่งพระองค์ท่านเรียกว่า กรรม ก็ยังมีอยู่ มันยังให้ผลอยู่อย่างนั้น ต้องเสวยทุกข์ในสภาพของสัตว์นั้นๆ ตามเจตนาแต่ดั้งเดิมที่เคยทำ ที่เคยจำ ที่เคยมีมา

เรื่องอย่างนี้ สำหรับแกและคนอื่นๆ ย่อมไม่จริง แต่สำหรับฉัน ฉันเห็นจริงและเชื่อโดยเหตุโดยผลที่พบเจอมา ฉันจึงกลัวการทำบาป กลัวการทำชั่ว กลัวการเบียดเบียนชีวิตผู้อื่น ฉันให้ความสำคัญทุกชีวิตเท่าๆ กับชีวิตที่ฉันครองอยู่ ไม่ว่าจะเป็นมดแมลง แม้แต่ต้นไม้และใบหญ้า ฉันไม่ยอมพรากจากชีวิตมันทั้งสิ้น โดยเจตนาทำลาย อย่างที่แกเป็น

พลังงานสสาร ที่มันบังคับร่างกาย ไม่ว่าจะเป็มนมนุษย์หรือสัตว์ ย่อมไม่สูญหายไปไหน มันวนเวียนเปลี่ยนถ่ายเกิดดับๆ อยู่เช่นนั้น มาไม่รู้ว่านานซักเท่าไร มดตัวเล็กๆ หรือที่เล็กกว่านั้น ก็เช่นกัน

ตอนนี้ แกอยู่ในร่างของคน เป็นฝรั่งที่ซื้อไอ้จิบ หากแกทำแต่ความชั่ว เบียดเบียนชีวิตผู้อื่น โดยไม่รู้สึกละอายนั้นย่อมแสดงว่า จิตแกชั่วจนชินกับสิ่งที่ทำ มันไม่ได้ละอายต่อบาปต่อกรรม เมื่อจิตมันชินอยู่อย่างนั้น มีโอกาสสูงทีเดียว ที่แกอาจได้ไปเกิดเป็นสัตว์ เป็นมด หรือปลาแรด ที่แกหาโดยไม่รู้สึกละอาย มันเป็ความเคยชินของจิตใจอย่างเลวๆ ไม่สะดุ้งกลัวต่อผลที่จะมีขึ้นสืบต่อเนื่อง

คนเราทำบุญทำทานอยู่เนืองๆ ก็เพื่อปลุกฝังให้จิตใจมาในด้านดี เพื่อความทรงจำจะได้นำไปสู่ทางที่ดี หากความทรงจำมันชั่ว ทำชั่วโดยไม่รู้ว่าชั่ว นั้น เป็นความทรงจำที่ชินชากับสิ่งชั่วๆ แล้ว ตายเมื่อไหร่ วิญญาณก็ไปทางชั่วเมื่อนั้น เพราะจิตใจมันเคยชินกับการทำชั่ว ไม่ละอายต่อความชั่ว มันจึงเป็นจิตที่ชั่วตั้งแต่ยังไม่ตาย กลายเป็นวิญญาณชั่วๆ

ศาสดาของฉัน พระองค์ท่านชี้แนะไม่ให้พรากชีวิตใคร เราชักชีวิต หวงแหนชีวิตเราเช่นไร พวกเขาแม้เป็สัตว์แมลง พืช ก็มีชีวิตที่รักและหวงแหนเช่นนั้น พืชบางชนิดมีวิวัฒนาการสร้างภูมิคุ้มกันตัวเองจากแมลง จากสัตว์อื่น และมันก็สามารถกินสัตว์อื่นได้เช่นกัน เพียงแต่มันร้องไห้ไม่เป็น พิจารณารู้ผิดถูกไม่เป็น มันทำเป็ไปตามธรรมชาติของมัน เมื่ออาหารขาด น้ำไม่มี มันก็ตายเช่นเดียวกับคนและสัตว์

มนุษย์หรือสัตว์ เมื่อกายแตกตายลง วิญญาณอันเป็สสารก็ย่อมคงอยู่ และสับเปลี่ยนหมุนเวียน เกิดกำเนิดในร่างใหม่ต่อไป ไม่มีที่สิ้นสุด ครั้งหนึ่งอาจเป็มด ครั้งหนึ่งอาจเป็นช้าง ครั้งหนึ่งอาจเป็นหนอนในส้วม แต่ทั้งหมดก็ย่อมพึงพอใจในอัฐภาพที่เกิดที่เป็นที่มี เมื่อแกเกิดเป็นหมา แกก็ย่อมมีความสุขอย่างหมา แกเกิดเป็นหนอนในส้วม แกก็มีความสุขกับการกินขี้ในส้วม รีแก็คิดว่าไม่จริง

ตอนนี้แก็กเกิดเป็นไอ้จ๊ีบ เป็นฝรั่งดอง ไม่ค่อยอาบน้ำ แก็ก็มีความสุขอย่างแบบของแก็ ถ้ามีคนมาทำร้าย มาพรากชีวิตแก็ แก็จะยินดีไม๊ละ... แก็ต้องเอาใจเขา มาใส่ใจเรา อย่าไปยึดเยียดความรู้สึกของเราให้กับผู้อื่น ไม่ว่าคน สัตว์ หรือ พืช ที่อยู่ข้างทาง ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เกิดมาร่วมทุกข์ ร่วมสุข อยู่ด้วยกันบนโลกใบนี้ ทั้งสิ้น เป็นสิ่งสวยงามประดับโลก เป็นธรรมชาติในตัวของมันเอง เราจึงไม่ควรทำลายซึ่งกันและกัน แก็พอจะเข้าใจไหม จ๊ีบ

ฝรั่ง : โอ้...ซำมลิต จากเรื่องมดชนิดเดียว ซำมลิตพูดชะยวเหยียดให้ไอ้เข้าใจ ขอบใจ มันแจ่มมากทีเดียว ไอ้เห็นด้วยกับการอนุรักษ์ชีวิตและสิ่งต่างๆ ตามธรรมชาติ แต่ก่อนไอ้คิดแค่สัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ เท่าที่เห็น และควรอนุรักษ์กันไม่ให้สูญพันธุ์ แต่ซำมลิตบรรยายให้เห็นแม่สิ่งเล็กๆ อย่างมด เชื้อโรค หนอนในส้วม รวมทั้งพืช ต้นไม้ ไอ้...เห็นด้วย และไม่เคียดคิดมาก่อนเลย

พุทธศาสนา ละเอียดอ่อนถึงเพียงนี้เชียวหรือ ทำไมถึงไม่กระจายครอบคลุมไปทั่วโลกละ ทำไมจำนวนคนนับถือ สู้คริสต์หรืออิสลามไม่ได้ น่าแปลกใจมากๆ ทั้งๆ ที่เป็นศาสนาธรรมชาติ เป็นศาสนาที่ดี เป็นสิ่งที่มีอยู่ในจิตใจมนุษย์เราทุกคน มันเป็นเรื่องธรรมดาของทุกคน ที่ต้องมีอารมณ์ต่างๆ ไม่แยกแยะตัวตนและเชื้อชาติเหมือนความหวี ต้องมีหวีกันทุกคน ป่วยก็มีกันทุกคน แนวคิดดีๆ อย่างนี้ ทำไมคนเราจึงไม่ช่วยกันขยายและกระจายไปสู่ทุกมุมโลก ทำไมจึงมากระจุกอยู่แถบเอเชียไม่กี่ประเทศ

น่าเสียดายความรู้ทางธรรมชาติของมนุษย์ ในศาสนาพุทธ ที่คนทั่วไปตามรู้เห็นยาก ไม่มีคนอธิบายให้เข้าใจในแง่มุมที่ลึกซึ้ง เข้าใจง่าย อย่างที่ซำมลิตพูดให้ไอ้ฟัง ไอ้ไม่แปลกใจแล้วว่า ทำไมซำมลิต จึงมาอยู่บนแพกลางน้ำคนเดียวอย่างนี้ นี่เพราะซำมลิตเข้ากับคนอื่น ๆ บนโลกมนุษย์ไม่ได้นั่นเอง

พระอาจารย์ : นี่แก็ด่า หรือ แก็ชม

ฝรั่ง : ก็จริงๆ นี่ ถ้าเป็นไอ้เข้าใจสภาวะชีวิตและธรรมชาติขนาดนี้ ไอ้ก็ไม่เห็นจำเป็นต้องไปยุ่งวุ่นวายอะไรกับใคร ให้ตัวเองหนักสมอง เพราะแต่ละคนก็มุ่งหวังแต่ความเคยชินตามความรู้สึกที่ตัวเองมี ไม่ว่าจะผิดหรือถูก ไอ้เองก็พบเจอมาอย่างนั้น ทุกคนไม่เคยโทษ ตำหนิตัวเอง ดีแต่โทษคนอื่นรำไป ไม่รู้จักว่าตัวเองดีหรือเลว แม้แต่ไอ้ ก็ยอมรับว่าเป็นเช่นนั้น ต่อไปนี้ ไอ้เข้าใจในบางสิ่งบางอย่างของชีวิตแล้ว ไอ้จะไม่ฆ่าสัตว์ ไอ้จะไม่ทำร้ายใคร ไอ้จะนึกไว้ในใจเสมอว่า เราไม่ชอบบ่งง ผู้อื่นก็ยอมไม่ชอบอย่างนั้น แม้จะเป็นพืช สัตว์ หรืออะไรก็ตาม ไอ้จะตั้งใจคิดอยู่อย่างนี้ และเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งในแนวพุทธศาสนา ตามที่ซำมลิตบอกมา โอ.เค. เลยเพื่อน

พระอาจารย์ : วันนี้แก็พูดดีจริงๆ จ๊ีบ ขอให้แก็อย่าลืมก็แล้วกัน จำและย้ำมันตลอดเวลา ให้จิตใจแก็ไม่ทำชั่ว แก็จะได้ไม่เสียชาติเกิด

ฝรั่ง : โอ.เค ซ้ำมติด แล้วมตพวกนั้นเราจะทำยังไง

พระอาจารย์ : กวาดลงน้ำไป

ฝรั่ง : อ้าว...มันไม่บาปหรือ เดียวมันจมน้ำตาย

พระอาจารย์ : ก็ไม่ได้เจตนาจะฆ่า แค่ไล่ออกไปจากแพ เพราะมันไม่ใช่ที่อยู่ของมด เรานอนพื้น นั่งบนพื้น กินบนพื้น ก็เพราะไม่ไล่ออกไปนี่แหละ ตอนนี้น้มันเลยแพร่พันธุ์กันเป็นแสนๆ ลำบากพวกเรามาก เราไม่ได้คิดฆ่า แต่คิดจะผลักใส ไล่ออกไปซะ อย่ามาอยู่ให้แกบีหิวเลย มันลอยน้ำ ยังมีโอกาสลอยไปยังเกาะ ไม่ได้ฆ่าๆ ขอโทษมันด้วย

ฝรั่ง : แล้วถ้าปลากินมันล่ะ เราจะบาปไหม

พระอาจารย์ : เมื่อผลักตันออกไปแล้ว มันจะโดนปลากิน หรือลอยกลับขึ้นมาบนแพ ก็เรื่องของมัน กรรมใคร กรรมมัน ถ้ามาคิดมากทุกเรื่อง เราก็อยู่ลำบาก แค่เอาเจตนาไม่มุ่งฆ่ามันก็พอ ไม่งั้นฉันจุดไฟเผาให้ตายให้หมด ไม่ง่ายกว่าเรื้ออะ

ฝรั่ง : เออจริง...ฉันซ้ำมติดเป็นคนกวาดนะ ฉันไม่ทำ ฉันกลัวบาป ให้พระทำไปเหอะ

พระอาจารย์ : โอ้เวร...ที่นี้แล้ว กลัวบาป เมื่อกี้บีหิวมันไม่บาป ไม่รู้สึกกลัว โอ้ฝรั่งเส็งเคร็งเฮ้ย...!